

(המשך עמוד 25)

הצגת-היחיד שלו אלוהים חציל אותי ממולחי והצגת בית'רלטין חצורה בווארד.

וכך סיפר:

בכתבה אמרתי שהסידרה המיסודה הנודלה הפקה בתנאים קשים מאוד, כמעט ללא כסף, ובמאמץ משותף של השחקנים ושל המפיקים. ביקשתי לציין במיוחד את יוסף בראל, מנהל הטי לוויויה בערבית, על תמיכתו בנו, שבזכותה הצלחנו ליצור סידרה מאוד פורלרית.

"רצו להתנבל ליז" הכתבת, הלן קיי שמה, שאני מפפק בטיב העברית שלה, הבינה אותי לאינכון, וכתבה שלא שלמו לשחקנים כסף, ניצלו אור תם מפני שהם ערבים, ושאני מצטער על כל דקה שהעברתי בעבודה בזאת. אני מכחיש בכל תוקף שאמרת את הדברים הללו. הכתבה הגיעה לידי הגילת הסלוויויה (בערבית), אני מנית, בזכות שני "חברים טובים" שלי, ז'אק כהן (המשחק בתפקיד בעל-המיסודה) וחליל חאלדי (המלצר האולם). אני לא יודע מה היתה הסיבה לזה שהם רצו להתנבל לי, לא שאלתי אותם למה הם עשו את זה.

אולי לא הייתי יודע לעולם מי עשה זאת, אילמלא שלחו לי שני החברים הטובים האלה העתק של הכתבה, ובי טופה קללות בערבית. "אתה שקרן ומאניאק, ואתה לא ממקור אציל", היה כתוב שם. אגב, ג'סאן פירושו מלך.

זיהיתי את כתב-היד, כזה של חאלדי, ואני מניח שכהן הוא בעניין הזה, מכיוון שחליל לא היה עושה זאת על רעת עצמו. יש לשער שז'אק אמר לו מה לעשות.

המפיקים כעסו עליי. אני הסברתי את עצמי, ויוסף בראל אמר לי: ג'סאן, תהיה הכחשה מצידך בנרדולם פוטט והתנצלות מצידם, והדברים בניניו יחזרו להיות כפי שהיו קודם לכן.

"הוא מקנא ביז" העיתון אכן הביע את צערו על המיקרה, ונאמר לי שהם מתכוונים לפרסם הכחשה והתנצלות. לז'אק כהן אני רוצה לומר: לא תצליח לסכסך ביני לבין הנהלת-הטלי וויויה. המפיקים ואני היינו ירידים, ונשארו ירידים, ואנא, הפסק את ה

מישחק המבוזר הזה. אתה אדם מבוזר, ולא מתאים לך לשלוח העתקים מהכי תבה לעיתונים אחרים, כפי ששמעתי שכבר עשית.

אני לא יודע בדיוק למה ז'אק מתנהג אליי ככה. אולי הוא מקנא בי. יש לי הרגשה שהוא קצת נבלע על המסך. רמותו מיטשטשת ביני לבין בסאם זועמט (הטבח השמן). הוא פחות פופולרי משנינו, וזאת, אולי, סיבה טר בה לשחק לקנא בשחקן אחר.

יותר מהכל מעצבן אותו זועמט. עשרות פעמים הוא ניסה לסכסך ביני לבין בסאם, אבל ללא הצלחה, מכיוון שבסאם הוא חבר טוב שלי.

באחת ההצגות של המיסודה הגי דונה, באולם, לפני קהל, שכה ז'אק חלק מהטכסט שלו על הבימה. אני הייתי לידו, ראיתי שהוא נתקע עם המילים, ומתוך רצון טוב לעזור לו ולעזור להצגה אמרתי את המישפט שלו. כעבור רבע שעה, בערך, כשיצאנו אל מאחורי-הקלעים, התחיל ז'אק להשתולל ולצעוק: איך אתה אומר את הטכסט שלי? אתה רוצה להשתלט עליי? אתה חושב את עצמך כוכב?

אמרתי לו: ז'אק, אתה שכתת שורה, רציני להציל אותך, אני מתנצל אם פגעתי בכך. אבל הוא המשיך לרטון.

"זאת שמונת!" עברו ארבעה חר רשים, כשאנחנו יחד על הבימה, והוא אפילו לא אמר לי "שלום" או "ערב טוב". היו מצידו כמה ניסיונות לפייס אותו, מכיוון שהוא אדם מבוזר, ולפי מינהג הערבים, הצעיר נתן כבוד למ בוגר. אבל תמיד נתקלתי בקיר אטום.

עד כאן ג'סאן עבאס. ההצגה המיסודה הנודלה ירדה מן הבימה לפני תישעה חודשים. הקטעים המוקרנים בטלוויזיה בימים אלה צולמו לפני חצי שנה. עבאס וכהן לא נפגשו (המשך בעמוד 30)

אלי דסה, העולם הזה

רובין עם תרנגולת-השעשועים שלו
1500 ביצים ליום

מיבנה, כדי שיפתחו שם את מיפעל-העוגות החדש שלהם.

תרנגולת זהב

רובין, שבוע, כאשר ביקר העולם הזה במיפעל החדש, הנקרא רובין קה ל', כבר היה הייצור במלוא הקצב. שלוש צעירות שעברו מהמיפעל הקודם עירבבו מוסיס, הקציפו קצפת ואפו בסיסי עוגות. מרכזי העביר מגשים עמוסי-עוגות אל המקפאים, והפעיל את מכונת-ההקצפה. ריבקה עברה, ביי

עבדה תמיד ביחד עם הפועלים, יד כיה, ללא הרגשת זכויותיה במיפעל, ורצתה לשמור על יחס זה.

הקרע בינה ובין אחיה התרחב כאשר שאלה אותו אם יש סיכוי שתוך שנה תוכל לקנות בית חדש. אחי אמר לי שהוא לא יודע, אבל הוא במילא לא מייעץ לקנות בית, כי זה לא כדאי. "אז הבנתי שהוא רוצה גם לנהל לי את החיים, ולזה לא הסכמתי".

להצאים שהטיל העסק הגדול על כל הצדדים והגלו מתבטאים גם ביחסים בין השותפים. ראונו הכניס לעסק גם את אחותם הקטנה ואת אביהם. החיסות

לשמור את הקצפת במצבי-שיחות מתי אים. בעוד שריבקה, בעלה וכמה עובדים התעסקו אך ורק בייצור, עסק אחיה, ראונו, בכל ענייני השיווק והמכירה. מיספר החנויות שקנו את עוגותיה של ריבקה הלך וגדל, והרשימה לעוגות גדלה.

הם התחילו לחפש מקום מתאים יוד תר לעסק. "העוגות היו כמו תינוק עברי רי. כמו בייבי."

"הייתי קמה בבוקר, ביחד עם מרדכי. הוא היה מוציא את העוגות הקפודות וסוגר אותן במיכסה פלסטיק שקוף מיוחד, במכונה מיוחדת לשם-כך. אני הייתי מכינה את הבצק, לכל עוגה הבצק המיוחד לה. הייתי אופה את הבסיס סיים לעוגות ומקררת אותם. אחרי-הצהריים היינו מורחים את המילוי על כל עוגה. יש מילוי של מוסי-שוקולד, גבינה, מוסי-פירות, קוקולד, ועוד מינים שונים."

כאשר המילוי היה מתייצב היינו מורחים מעליו שיכבת-קצפת ומקשים סים.

"בלילה, ליד הטלוויזיה הייתי מחזיקה צלחת פתי-שוקולד ואגוזים, ומי קשטת את העוגות, כשאני מביטה בטלוויזיה. בדרך כלל הייתי נרדמת כך."

לדפוק שעון

מכיוון שראובן היה המומחה לעסקים, לא שאלה אותו ריבקה

וחזרת הביתה לאפות. בתור המישפט תי יכלה לאפות ארבע עוגות כבת אחת. העוגות נמכרו בהצלחה רבה. ריבקה מצאה עוד כמה מעדניות ברמת-אביב ששמחו לקנות מתוצרתה, והגיעה ל-100 עוגות בשבוע.

עוגות כמו בייבי

ראובן, אחיה של ריבקה, כלכלן ויועץ-השקעות במיקצועו, ראה את מעשיה והחליט כי טמון בהם פוטנציאל רב לרווחים. הוא התלהב וניסה לשכנע את אחותו לייצר את העוגות בצורה מיסחרית.

"אני לא כליכך רציני", מספרת ריבקה. "תמיד ידעתי שאני חריגה במישפתי, וניסיתי להסתיר זאת ולהיות הילדה הטובה, העושה את רצון המישפחה. חששתי כי בעבודה צמודה ביחד זה לא ילך בנינו. השתכנעתי מכיוון שעם אחי ראונו הייתי בידידות גדולה. הסתדרנו טוב, הערכת את רצונות אדם, וגם מרדכי הסתדר איתו טוב. לכן הסכמתי לבסוף, ופתחנו עסק משותף. בחצי השנה הראשונה עדיין המשיכה ריבקה לייצר ולשווק את העוגות מתוך מיטבחה הפרטי. חנות-המכולת יות שלהן נזקקה, והיא ואמינה ביצים ושמןגת ישירות מהמושוקים. היא קנתה כמה תנורים טובים חרישים, ונעורה בי עובדים אחרים. זה דבר אחד לאפות 10 עוגות, וזה

רובין עם אשתו (משמאל) ועובדות במיפעל-העוגות
קרסון ביצים בראש

אלי דסה, העולם הזה

חד עם האחרים, ומפעם לפעם ענתה לטלפון, פיקחה על הייצור וקיבלה ביי צים, שמנת וחומרים אחרים מהסוכנים שהגיעו למקום החדש.

בכיתם הקטן בראשון-לציון מגדל מרדכי תרנגולת-יונים. "השכנים לא מרשים לי להחזיק כאן חיות יותר גדולות", הוא אומר. תרנגול ערבי יפה-הדור, אר, וזובי-זנב ואדום-כרכולת הוא התרנגול האהוב עליו. "אני גידלתי אותו מביצה", הוא אומר, וכאשר הוא קורא לתרנגול קופץ זה על זרועו של מרדכי ואוכל גרגרים מפיו.

"התלום שלנו, כאשר המיפעל יציג, לית, הוא לעבור לגור במקום גדול, שבו יהיה גם המיפעל, גם הבית וגם חווה, ובה חיות שוגות", מספרים בני-הזוג שבמו ידיהם, ונגד כל הסיכויים, הצליחו להקים מיפעל גדול ללא השקעת הון. **אילנה אלון**

מישפחתית זו לא התאימה לריבקה ולמרדכי. באחד הימים שאלה את אחיה אם גם היא יכולה לקבל זכות-החתימה בעסק, והוא סירב.

מאותו הרגע חל נתק בין האח והאחות. היתה מריבה גדולה, שבסופה זוקה ריבקה קרטון-ביצים על ראשו של אחיה, והצהירה שאינה מתכוונת להמשיך לעבוד איתו.

אחרי התערבות עורכי-דין יצאה ריבקה מהעסק, שנשאר בבעלות אחיה, אחותה והוריה. ריבקה ומרדכי התחילו לחפש מקום חדש, להתחיל מהתחלה. על פי הסכם-החלוקה קיבלו סכום לא גדול של כסף, הסכום שהשקיעו כאשר מכרו את דירתם. בסכום זה לא היה די כדי לשכור מיפעל גדול בראשון-לציון. מרדכי היפנה אותם לרב, העוסק בנגרות בכניין גדול בכביש הראשי בית-דג'יהוד. הוא מסר להם חלק גדול מה

מעולם על פרטי העסק. היא לא דרשה כל זכויות מיוחדות או מידע על רווחים והוצאות. היא ובעלה קיבלו מהעסק משכורת וכך חיו.

כאשר נמצא מקום בראשון-לציון למיפעל המוגדל, מכרו בני-הזוג את דירתם בהדרגה וסגרו בית קטן בראשון, ליד המיפעל. את הכסף שקיבלו עבור הדירה השקיעו במיפעל.

המחזור החדש הגיע ל-150 אלף ש"ח. גם ראונו מכר את דירתו והשקיע את הכספים בעסק. בשיא-הפעילות של המיפעל ייצרה ריבקה 1200 עוגות ביום וכן מוצרי-לואי, בליניצ'ס קפואים, ו-3000 צינצנות מוס ביום. באחד הימים הכניס האח שעון-רדיו למיפעל, ודרש מהעובדים "לדפוק שעון". ריבקה התנגדה לכך בכל תוקף. היא חששה כי יחס כזה לעובדים יקומם אותם, ויגרום להם לרגשי-נחיתות. היא

דבר שונה לגמרי לאפות 200-300 עוגות ליום. לשם-כך כבר צריך פסיי-צור. צריך לחלק את העבודה בצורה רצינית, לית, לפתח עורים מיוחדים, כדי להקל על העבודה ולייעל אותה, סיפרה ריבקה קה. היא הסבירה כי תוך זמן קצר היה עליה להפריד מדי בוקר את החלמונים מהחלבונים של 1500 ביצים. קודם נהגה לעשות זאת ביד, כיצה-ביצה. אך כאשר הכמות הגיעה לאלפים, המציא מרדכי שיטה מהירה וקלה.

כאשר העסק גדל והתעצם, וריבקה נזקקה לכוחות-עבודה נוספים, החליט בעלה להפסיק לעבוד בחוץ ולהתעסק אך ורק בעיסקי העוגות. הוא בנה כמו ידיו מקררים, שיתאימו לצרכים המיוחדים של עסקי-העוגות. הגבר, שמימיו לא למר כבית-ספר, הצליח לבנות לכך דו מקרר חשמלי, ששמר על אפס מעלות במשך כל הזמן, ללא שינוי, כדי